

hjem. Selv den lille Købmand Villings stilkede Øjne, der ellers altid var saa travlt paa Færde overalt for om muligt at udspionere de medspillendes Kort, hang ham stive og blodunderløbne ud af det fede Hoved som paa en død Flynder, og i det hele fortsattes Spillet kun, fordi man endog manglede den fornødne Kraft til at bestemme sig for en endelig Afslutning.

Den eneste, der endnu holdt sig tapper, var den gamle Skolelærer Mortensen.

Men denne Mand var nu ogsaa som født til et L'hombrebord. Fra det Øjeblik, han omstændeligt udspilede sine rummelige Frakkeskøder for at indtage sin Plads, og indtil man rent ud betydede ham, at Spillet var forbi, sad han lige strunk med sit ærværdige, sølvhvide Hoved og skjulte den Feber, hvori Synet af Kort og Penge altid satte ham, under en ubevægelig Alvorsmaske, mens blot en ubetvingelig Skælven af Mundvigene og en uafladelig Knirken af hans gamle, stive Støvler forraadte den Sindsbevægelse, i hvilken han befandt sig. Nu og da strøg han sig med et rødt Silkelommetørklæde over sin høje Pande, der i kritiske Øjeblikke perlede af Sved; og vovede han sig efter omhyggelige Overvejelser endelig til et „Spurgt“, lukkede han